

14 november 2009

Het viel mij gisterenavond op dat Jean nogal kan doordrammen en dat niet altijd op een positieve manier. Cathérine keek af en toe verveeld en dacht er blijkbaar het hare van. Jean, een beetje vol van zichzelf?

'k Ben tegen acht uur in de refter. Er zijn nog Vlamingen aan het ontbijt, we praten wat. Een Kortrijkse dame is druk in gesprek met Jean-Marc. Ze heeft het over een kleinschalig landbouwproject, gesteund door microkredieten, in de omgeving van Kisantu. Ze willen zich onder andere toeleggen op de teelt van soja om daarmee dan sojameel te maken. De eerste soja is aangeplant, het is nu wachten op het resultaat. Jean-Marc die op dit gebied al heel wat ervaringen heeft, bemerkt dat dit niet zomaar zal lukken. Jonge sojaplanten zijn een ware lekkernij voor de overal rondlopende geiten. De akkers moeten dus omheind worden met draad, niet met bamboe, om de geiten van het sojaveld weg te houden. Daarbij komt nog dat voor de bewoners de kortste weg tussen twee punten in rechte lijn loopt. Ze maken dus een gat in de omheining, stappen dwars over het veld, maken daar weer een gat in de omheining en stappen verder. De gaten in de omheining worden niet gedicht. De geiten hebben weer vrij spel en doen zich tegoed aan de jonge sojaplantjes. Maar er is meer: sojateelten vragen veel onderhoud, veel werk. Volgens Jean-Marc is dit het belangrijkste probleem. Na een tijdje worden de akkers in de steek gelaten en dus mislukt de oogst.

Op verschillende plaatsen in Afrika en dus ook in Congo heeft men geprobeerd soja te kweken maar telkens heeft men ingezien dat dit niet te doen was. Een goed doordacht landbouwproject?

Ik ben gisteren niet tot bij de firma Allstone geraakt. Ik probeer de baas van Allstone, Jacques Bastogne - een Waal, te telefoneren maar ik krijg geen verbinding: het is zondag. Een sms-je gestuurd dan maar met de vraag mij zijn e-mail adres te sms-en. Vanuit België wil ik dan alle mogelijke informatie inwinnen over de cisternes in polyester. Ik bel ook naar Ernest in verband met de autoclaaf. Hij zal mij die per e-mail bezorgen, belooft hij.

Om 10.30u. komt Hypoliet mij en mijn bagage ophalen voor de check-in in het centrum van Kinshasa. Onderweg is het heel druk. Hypoliet rijdt langs alle mogelijke sluiptwegen, via slijkerige hobbelstraatjes, armoedige achterbuurten en bidonville-achtige wijkjes waar de bewoners in de meest armoedige omstandigheden leven. Bij één van de gezinnen die in een half stenen, half vodden gebouwtje woont, bemerk ik een vijfjarig, schat ik, albino kindje: echt blank met geelachtig krulletjeshaar. Na een relatief korte rit, komen we in het centrum van Kinshasa aan bij het bureau van Brussels Airlines. Yves en Henriette staan ons op te wachten. Ook maman Germaine is daar. Zij is de vroedvrouw die vanuit Kinshasa in Katako-Kombe opleiding gaan geven is aan het team van de materniteit en de vroedvrouwen uit de zone. Ze heeft interessante plannen en voorstellen voor nieuwe opleidingen voor personeel van Katako-Kombe (zie verder).

De check-in hier laten doen bespaart ons veel moeite op Ndjili. Deze keer heb ik al mijn sleuteltjes bij, alles verloopt vlot.

Als we weer naar Limete rijden, is het duidelijk waarom het zo druk is onderweg. De laatstejaarsstudenten vieren op zijn Amerikaans

feest omdat ze hun diploma behaald hebben: blauwe toga en baret. Van alle kanten komen ze naar het nationale voetbalstadion: te voet, per fiets, per auto, per bus, ... al of niet vergezeld van supporters aller aard met fluitjes in de mond. Onder snerpend fluitgeluid haasten ze zich in het stadion. Het is een gewriemel van jewelste: studenten, supporters, het chaotische verkeer... een gevaarlijke ambiance. Alle wegen zitten overvol zodat Ernest weer, maar langs andere sluiptwegen naar Limete rijdt.

We spreken af om tegen 17u. naar het vliegveld te vertrekken. Ik heb dus nog wat tijd voor een siësta. Rond 16.30u. kijk ik wat naar TV, zap een beetje en kijk wat naar de voetbalmatch Togo-Angola. De Tv-zenders in Kinshasa zenden gelijkaardige shit uit als bij ons: soaps en een soortement religieuze weet ik veel wat. Iets voor 17u. komen Yves en Hypoliet mij oppikken. Bij Memisa neemt Edouard over van Hypoliet en voert ons naar de luchthaven, onze laatste rit op Congolese bodem voor dit jaar.

Alle wegen zitten potdicht. Het studentenfeest is voorbij en iedereen wil terzelfder tijd de stad verlaten. Met zijn duizenden zijn ze, de auto's, bussen, vrachtwagens, taxi's, ... allemaal bomvol mooi uitgedoste studenten en hun supporters. Het is een onbeschrijflijke chaos waarin de wet van de rapste, de sterkste en de grootste durver geldt. Edouard blijft opvallend rustig onder al dat gedoe. Hij blijft zoals altijd met zijn grote ogen opgewekt en oplettend kijken. Wie aan de kruispunten het meeste durft, is er het rapst voorbij. Wie zich niet opzij laat drummen, heeft voorrang. Edouard kleeft met onze auto aan die vlak voor ons zodat geen enkele andere auto ons de pas kan afsnijden. Als hij ergens ook maar een klein gaatje ziet dat ons enkele meters voordeel kan opleveren, schiet hij zich erin. Het laatste kruispunt dat we voorbij moeten is waarschijnlijk een heel belangrijk kruispunt

want er staan lichten. So far, so good... Niemand stoort zich aan die lichten en neemt de voorrang die hij meent te moeten nemen. Er wordt getoeterd, gegesticuleerd en geïntimideerd met als gevolg dat alle voertuigen op dat kruispunt mekaar blokkeren. Alles staat vast, muurvast. En de verkeerlichten... die doen gewoon hun werk. Heel rustig en heel ontspannen ontsnapt Edouard slalomend uit dit spektakel. Het vervolg van de weg, nog goed zeven kilometer, is omzeggens verkeersvrij. Op de parking van het vliegveld, 18.45u., neemt Edouard afscheid van ons. Wij wandelen het luchthavengebouw naar binnen. Ons handbagage gaat door de scanner en omdat op onze papieren te zien is dat we reeds ingecheckt hebben, krijgen we vrije doorgang.

Yves wil nog wat unités kopen voor zijn gsm. We vinden er in een souvenirshopje met souvenirs van vermoedelijk Chinese makelij. Drie jonge gasten, ze zien er zeer beneveld uit, runnen het standje. Yves wil voor \$5 unités kopen, dat is 500 unités. Eén van die gasten toont een kaart met 500 unités met vijf stroken van 100 unités en deelt mee dat hij alleen 'en détail' verkoopt. Hij bedoelt: per strookje van 100 unités. We proberen hem uit te leggen dat, of je nu één, drie of vijf strookjes koopt, er voor hem toch geen verschil is. Nee, hij wil geen 500 unités verkopen. Ik neem het kaartje, scheur er twee reepjes van 100 unités af, geef hem die terug samen met de \$5 van Yves en vraag hem mij \$2 terug te geven. Zo geschiedde, begrijpe wie kan. Wij hebben dus 'en détail' gekocht, de verkoper is tevreden. Yves, die ondertussen wat geïrriteerd geraakt is, wenst hem een goede avond en mompelt iets als 'onbeleefd' tussen zijn tanden.

We spoeden ons naar het gezellige terras met zicht op de vliegtuigen voor een frisse pint en een lichte maaltijd. Rond 21u. begeven we ons naar de wachtzaal (pascontrole, migratiepa-

pieren, scanner handbagage). Eer we op het vliegtuig stappen wordt onze handbagage nog eens manueel gecontroleerd.

Er wordt een slapeloze nacht. Eerst is er de tussenlanding in Douala en dan, ergens boven Niger wordt een vrouw vlak naast ons onwel en Yves kan dokter van wacht spelen. Ik licht hem met mijn zaklampje wat bij: zwarte mensen die onpasselijk zijn hebben een heel raar kleur. De vrouw, die problemen heeft met de bloeddruk, nam nieuwe medicatie voor ze in het vliegtuig stapte. Die is haar blijkbaar niet goed bevallen.

In Zaventem staan Gert, Frida en Anne Marie ons op te wachten.

Quote van Hypolite over de passagiers in de vele geelblauwe busjes en taxi's die in Kinshasa rondrijden: "Ils se font sardiniser."

De plannen van maman Germaine.

Maman Germaine wil een vroedvrouw uit Katako-Kombe naar Kinshasa laten komen voor een maand stage in de materniteit waar zij werkt. Daarna wil ze, tijdens haar verlof, nog een maand in Katako-Kombe met die vroedvrouw samenwerken.

Autotechniek in Katako-Kombe.

De motor van een 4x4 is vastgelopen. Met een set sleutels, die ze zelf hebben of van ergens in bruikleen kregen én met vereende krachten demonteren ze de motor ter plaatse om te zien wat de oorzaak is en het euvel te verhelpen. Eens het probleem opgelost is, wordt de motor weer in mekaar gepast.

Albert, de chauffeur van het ziekenhuis van Katako-Kombe verkoopt nu ook benzine en diesel.

Het verkeer in Kinshasa.

De uit Europa ingevoerde auto's, wrakken, veroorzaken een enorme luchtvervuiling die heel acuut is langs de drukste wegen. Gevolg? Een rauw gevoel in de keel en de luchtpijp.

De Antonov van vorig jaar.

Die 'tweedekker' landde niet, zoals we vorig jaar begrepen hadden, op de verlaten piste (voetbalveld) van Katako-Kombe. Nee, hij landde gewoon op straat. De piloot zag een lange, open, zanderige weg en dacht dat het de landingspiste was. Uiteraard zat hij goed vast want de staat van de straten is hier... Het koste heel wat moeite om de 'tweedekker' vrij te krijgen. "Maar, waar is die piste nu," vroeg de piloot zich af. Albert, de chauffeur, stapte in, vloog mee en toonde de piloot op zicht hoe hij tot Dinglele moest vliegen. De Antonov, die een prostaatlijder uit Kinshasa meebracht, kwam eigenlijk naar hier om de gecrashte Cessna op te halen.

In de streek van Katako-Kombe gaat slechts 20% van de kinderen naar school. Vooral in de periferie gaan er weinig kinderen naar school (info dd. eind 2009).

MSH zal instaan voor de rehabilitatie van de centres de santé, de apotheek en zal ook een motor kopen voor de zone. Er is ook afgesproken dat de NGO's in de regio nauwer gaan samenwerken.

Adrien heeft, met alle excuses, geen lijst (laten) opmaken van de gehandicapten in de zone.

Handleidngen vinden/krijgen? Een groot probleem.

De Antonov-2
(foto 2008)

Met tuiles bedoelen ze hier ook golfplaten.
Mijn uitleg in Lohano vorig jaar zal dus nogal
idiot over gekomen zijn: "Waar heeft die het
begod over?"